

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 452/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., B., zastúpeného advokátom Mgr. S. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em/1/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2013 doručená sťažnosť A. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. S. T., B., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em/1/2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ je navrhovateľom (oprávneným) v konaní o výkon rozhodnutia súdu o výchove maloletých detí vedenom pred Okresným súdom Pezinok, pod sp. zn. 21 Em 1/2011. Konanie bolo začaté návrhom zo dňa 20. 05. 2011.

Nakoľko súd vo veci výkonu rozhodnutia od podania návrhu žiadnym spôsobom nekonal, informoval ho sťažovateľ listom zo dňa 05. 08. 2011 o ďalších skutočnostiach ohľadom problematickeho stretávania sa s maloletými deťmi z dôvodov na strane povinného v konaní a zároveň vyzval súd na postup v konaní o výkon rozhodnutia.

Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 09. 11. 2011 (1. úkon súdu po takmer 6 mesiacoch od podania návrhu), na ktorom nariadil stretávanie rodičov spoločne s maloletými deťmi v Centre poradensko-psychologických služieb v S. (ďalej „Centrum“) za prítomnosti psychológa zariadenia a to vždy v utorok, dvakrát v každom kalendárnom mesiaci, do 01. 03. 2012. Nakoľko stretnutia v Centre prebiehali z pohľadu sťažovateľa pomerne uspokojivo, požiadal listom zo dňa 20. 03. 2012 súd o predĺženie doby stretávania v Centre alebo o vykonanie iného vhodného opatrenia za účelom zabezpečenia stretávania navrhovateľa s maloletými deťmi. Súd listom zo dňa 23. 05. 2012 požiadal Centrum o zabezpečenie stretávania oprávneného a povinnej s maloletými deťmi v priestoroch Centra za účasti psychológa, a to do 30. 06. 2012. Podľa sťažovateľa išlo o oneskorený a v zásade zbytočný úkon súdu, nakoľko vzhľadom na termín, kedy bol tento úkon urobený, by sa mohli uskutočniť stretnutia v Centre maximálne v rámci mesiaca jún 2012.

Súd následne vo veci už nevykonal žiaden úkon smerujúci k výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí, čím jednak zapríčinil neodôvodnené prieťahy v konaní trvajúce viac ako 6 mesiacov a tiež znemožnil akékoľvek stretávanie sťažovateľa s maloletými deťmi, nakoľko matka maloletých dlhodobo ignoruje vykonateľné rozhodnutie súdu o výchove maloletých detí a v dôsledku nečinnosti súdu sa sťažovateľ márne domáha súdnej ochrany.

Na základe uvedených skutočností sa oprávnený rozhodol podať na postup súdu, ktorý koná v predmetnej veci, sťažnosť v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov. Podpredseda Okresného súdu Pezinok v odpovedi na sťažnosť uviedol, že podľa jeho názoru súd vo veci priebežne a bez prieťahov koná, na základe čoho vyhodnotil sťažnosť ako nedôvodnú.»

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na relevantnú právnu úpravu a na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pričom v tejto súvislosti ďalej uvádza:

„Navrhovateľ ako oprávnený v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí si je vedomý skutočnosti, že žiadny právny predpis mu negarantuje úspech v tomto konaní, ale predpokladal, že toto konanie bude spĺňať kvalitatívne náležitosti, ktoré platný právny poriadok predpokladá. Jedným z kvalitatívnych predpokladov takéhoto konania je, že v danej veci budú rozhodovať všeobecné sudy podľa čl. 142 Ústavy SR a ktoré sa budú v konaní správať podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR. ...

Správanie sa súdu konaním zákonného sudcu v danej veci, ako to vyplýva zo spisu, konaním v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy nebolo a (zatiaľ?) ani nie je.“

Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Ústavný súd sťažnosti sťažovateľa vyhovuje.

Základné práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru boli porušené tým, že Okresný súd Pezinok vo veci 21 Em 1/2011 nekoná bez zbytočných prieťahov.

... Ústavný súd nariaďuje Okresnému súdu Pezinok, aby vo veci 21 Em 1/2011 konal.

... Ústavný súd priznáva sťažovateľovi A.K. primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Okresný súd Pezinok povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

... Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Pezinok povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu... do 15 dní odo dňa tohto rozhodnutia.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

„Vzhľadom na konanie okresného súdu Pezinok, ktoré sťažovateľovi nezabezpečil rozhodovaním bez zbytočných prieťahov možnosť stretávať sa so svojimi deťmi v zmysle

právoplatného rozhodnutia súdu a aj vzhľadom na narušenie dôvery sťažovateľa v právny systém Slovenskej republiky a princípy, na ktorých je postavený moderný demokratický (materiálny) právny štát porušením jeho Ústavou SR garantovaných práv orgánom štátu a aj s odvolaním sa na vyššie uvedené medzinárodné štandardy; žiada sťažovateľ aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle článku 127 ods. 3 Ústavy SR vo výške 5.000,- € (napr. Vičanová proti SR, Weis proti SR a pod.).“

Ústavný súd 18. júna 2013 vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Okresný súd sa k predmetnej sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr 3238/2013 z 2. júla 2013 doručenom ústavnému súdu 8. júla 2013. V podaní poukázal na vyjadrenie zákonného sudcu k sťažnosti, ktorý uvádza prehľad úkonov, ktoré okresný súd v predmetnej veci doteraz vykonal. Následne okresný súd v prípise uvádza:

„K sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v konaní, ktoré mali byť spôsobené údajnou nečinnosťou Okresného súdu Pezinok sa vyjadril podpredseda Okresného súdu Pezinok v súlade s § 64 zákona č. 757/2004 Z. z. Odpoveď na sťažnosť zo dňa 18. 12. 2012 bola doručená právnemu zástupcovi oprávneného dňa 02. 01. 2012... Podpredseda súdu vyhodnotil sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú.

V prílohe Vám pripájam vyjadrenie zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti, ktoré obsahuje chronologický prehľad úkonov vykonaných v spise.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a vyjadrením zákonného sudcu, podľa môjho názoru konal zákonný sudca v právnej veci riadne a včas.“

Vzhľadom na obsah vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti, ktoré neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ústavný súd nedoručoval tento prípis sťažovateľovi.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosc možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 92/05).

Dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ podal 23. mája 2011 návrh na výkon rozhodnutia. Exekučným titulom v predmetnej veci je rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28 P/346/2009-93 zo 4. marca 2011, ktorý upravuje styk sťažovateľa

ako rodiča s jeho maloletými deťmi, ktoré boli zverené matke. Okresný súd 30. mája 2011 požiadal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v P. (ďalej len „úrad práce“), aby viedol a usmerňoval matku maloletých detí k dobrovoľnému plneniu súdneho rozhodnutia a aby do jedného mesiaca podal písomnú správu o tom, či sa rozhodnutie dobrovoľne plní. Okrem toho vyzval matku maloletých detí, aby dobrovoľne plnila predmetný rozsudok, a poučil ju v súlade s § 273 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Okresný súd uznesením z 31. mája 2011 ustanovil úrad práce za opatrovníka pre maloleté deti a vyzval ho, aby sa vyjadril k návrhu. Okresný súd doručoval 2. augusta 2011 vyjadrenie matky maloletých detí a správu kolízneho opatrovníka právnomu zástupcovi sťažovateľa.

Dňa 4. októbra 2011 okresný súd nariadil pojednávanie na 9. november 2011. Po pojednávaní okresný súd 10. novembra 2011 zaslal žiadosť Centru pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie, S. (ďalej len „Centrum“), o zabezpečenie spoločných stretnutí sťažovateľa s maloletými deťmi za prítomnosti ich matky a psychológa. Okresný súd následne 22. marca 2012 vyzval Centrum, aby podalo správu o výsledku stretnutí rodičov a maloletých detí. Toho istého dňa bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o predĺženie doby stretávania sa s maloletými deťmi v Centre. Dňa 19. apríla 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie Centra označené ako „*Správa o psychologickú starostlivosť maloletých a styku s otcom*“, v ktorom Centrum podrobne rekapituluje priebeh stretávania sa sťažovateľa s maloletými deťmi. Podľa tejto správy sa v období od 13. decembra 2011 do 28. februára 2012 uskutočnilo šesť stretnutí, vždy v prítomnosti psychológa. Matka maloletých detí sa na týchto stretnutiach nezúčastnila. Uvedená správa konštatuje pozitívny posun vo vzťahoch sťažovateľa a jeho maloletých detí („*Stretnutia detí a otca pomaly menili ich radikálne odmietavé postoje k nemu...*“).

Okresný súd 23. mája 2012 opakovane požiadal Centrum o zabezpečenie spoločného stretnutia sťažovateľa a matky maloletých detí a ich maloletých detí za prítomnosti psychológa, a to do 30. júna 2012, pričom žiadal, aby Centrum podalo správu o výsledkoch týchto stretnutí do 15. júla 2012. Okresný súd tiež vyzval matku maloletých detí, aby sa

uvedených stretnutí v Centre zúčastnila. Dňa 29. októbra 2012 vyzval okresný súd Centrum, aby podalo správu o výsledku stretnutí. Sťažovateľ doručil 11. septembra 2012 okresnému súdu podanie, ktorým žiadal o predĺženie doby stretávania sa s maloletými deťmi v Centre, prípadne žiadal, aby okresný súd urobil iné vhodné opatrenie v tomto smere. Centrum oznámilo okresnému súdu, že správu o výsledku stretnutí zaslalo už 3. júla 2012. V podaní z 2. júla 2012 Centrum uviedlo, že v období máj – jún 2012 sa uskutočnili dve stretnutia maloletých detí so sťažovateľom s tým, že stretávanie bolo ukončené 27. júna 2012 so záverom, že u „*detí pretrvával odmietavý postoj i správanie k otcovi...*“. Okresný súd 1. februára 2013 nariadil pojednávanie na 25. február 2013 a vyzval úrad práce, aby vykonal pohovor s maloletými deťmi a vykonal šetrenie u matky maloletých detí. Podaním doručeným 11. februára 2013 požiadal právny zástupca sťažovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní. Okresný súd 25. februára 2013 pojednávanie odročil na 3. júl 2013. Následne okresný súd uznesením č. k. 21 Em/1/2011-78 z 29. mája 2013 rozhodol tak, že vec postúpil vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava III, ktorému po právoplatnosti tohto rozhodnutia postúpi spis na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em/1/2011.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Predmetom konania je výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 272 OSP a nasl., a to realizácia práva sťažovateľa na styk s jeho maloletými deťmi. Vzhľadom na povahu vymáhanej povinnosti, resp. na povahu práva, ktorého realizácia sa nútene vykonáva, zákon nestanovuje konkrétne a výlučné spôsoby výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí (porovnaj § 272 ods. 2 OSP). Zákon ustanovuje len niektoré právne

nástroje, ktoré majú viesť k dobrovoľnému plneniu rozhodnutia, prípadne k podrobeniu sa rozhodnutiu, napr. písomná výzva, upozornenie a nariadenie pojednávania (§ 272 ods. 3 OSP), ukládanie pokuty (§ 273 ods. 1 OSP), výzva na zastavenie príslušných dávok (§ 273 ods. 2 OSP), a upravuje odňatie dieťaťa (§ 273 ods. 4 a nasl. OSP) ako priamy spôsob výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Zákon teda neupravuje vyčerpávajúco všetky spôsoby výkonu rozhodnutia a tiež všetky nástroje, prípadne iné formy pôsobenia súdu vedúce ku skutočnému výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Konkrétny postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí bude v zásade vždy odlišný, bude závislý od konkrétnych okolností prípadu. Zároveň je nevyhnutné zohľadniť skutočnosť, že realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa takmer vždy závislá nielen od vôle rodičov, ale aj maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch tak súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia.

Pri hodnotení toho, či súd v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí konal bez zbytočných prieťahov a či konal sústredene, je potrebné zohľadniť uvedené špecifiká. Nemožno preto automaticky vychádzať z dĺžky konania, početnosti procesných úkonov súdu alebo z efektivity, akú jeho činnosť dosiahla.

Z prehľadu úkonov okresného súdu v namietanom konaní je zřejmé, že okresný súd konal v zásade plynulo, nevznikli obdobia nečinnosti. Okresný súd v doterajšom priebehu konania využil právne nástroje podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (nariadil pojednávania, vyzval povinnú na dobrovoľné plnenie rozhodnutia, upozornil ju na následky neplnenia povinností z rozhodnutia) a tiež iné nástroje (požiadal o súčinnosť Centrum pri zabezpečení stretávania sťažovateľa s maloletými deťmi za prítomnosti psychológa). Zo súdneho spisu tiež vyplýva, že okresný súd monitoroval činnosť Centra a vyžiadal si od neho správy o priebehu stretávania sa sťažovateľa s deťmi. Zo správ Centra je zřejmé, že styk sťažovateľa s maloletými deťmi sa realizoval za prítomnosti psychológa, vždy však bez účasti matky maloletých detí, a sú v nich naznačené určité závery, ktoré hodnotia efektivitu, prípadne výsledky tohto stretávania. Možno súhlasiť s námietkou sťažovateľa, že po

ukončení stretávania sa v Centre, t. j. po 27. júni 2012, okresný súd nevykonal žiadne opatrenia alebo úkony, ktoré by viedli k ďalšej realizácii predmetného rozhodnutia. Nasledujúci úkon vykonal až po siedmich mesiacoch – 1. februára 2013, keď nariadil pojednávanie. Uvedené pojednávanie bolo odročené z dôvodu kolízie pojednávaní na strane právneho zástupcu sťažovateľa. Dňa 29. mája 2013 okresný súd rozhodol o postúpení veci vecne a miestne príslušnému súdu (Okresnému súdu Bratislava III). Z uvedeného je zrejmé, že po období nečinnosti okresný súd opäť konal v namietanom konaní.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v doterajšom priebehu konania konal v zásade plynulo, pričom jeho postup v namietanom konaní nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeraný, prípadne zjavne nesprávny. Z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Pokiaľ ide o sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že skutkovým stavom, ktorým sťažovateľ zdôvodňuje porušenie označeného základného práva, je tvrdená nečinnosť okresného súdu v namietanom konaní. V systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, tempo a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Aj podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ibaže by namietané porušenie tohto základného práva dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) bolo

možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07, IV. ÚS 186/2013). V danom prípade však podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad nejde.

Okresný súd sa neodmietol zaoberať návrhmi, pri prerokovávaní ktorých má sťažovateľ procesné postavenie oprávneného – navrhovateľa. Doterajší priebeh namietaného konania a jeho doterajšia dĺžka zatiaľ nesignalizujú možnosť prijatia záveru, že v danom prípade by mohlo ísť o denegatio iustitiae.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy taktiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2013